

KAPITOLA 1

Amélie Haywoodová upřeně hleděla na obrovskou hromadu nevybalených krabic v rohu svého nového pokoje.

„Vůbec nevím, kde začít!“ povzdechla si.

„Vezmi to postupně a nikam nespěchej,“ radila jí maminka. Otevřela jednu z beden a vytáhla několik Améliiných oblíbených knih o zvířatech.

„Koukni,“ podala je Amélii. „Proč nejdřív nevybalíš třeba tyhle knížky?“

Jakmile je Amélie vzala do ruky, zničehonic na ni dolehl obrovský stesk po domově. S povzdechem se sesunula na postel.

Maminka se posadila vedle ní a konejšivě ji objala kolem ramen. Dívka pohlédla mamince do očí. Byly stejně modré jako ty její a teď na ni hleděly vědoucím, vřelým pohledem.

„Já vím, je to trochu nezvyk, vid?“ promluvila maminka tiše. „Ale neboj, tady u babičky se budeme mít dobře, slibuju.“

„Já vím,“ kývla Amélie, ale musela vynaložit veškeré úsilí, aby její hlas zněl alespoň trochu radostně. „Já jsem v pohodě, mami, fakt. Pustím se do vybalování těch zbylých věcí.“

Maminka ji spokojeně políbila do vlasů a odběhla dolů po schodech. Amélie se zhluboka nadechla a začala si opatrně rovnat knihy na poličku nad postelí. Doma měla knihovnu hned vedle dveří do pokoje. Sice si předsevzala, že na svůj starý pokoj s důvěrně známými puntíkovanými tapetami a se stropem polepeným hvězdami, jež potmě svítily, nebude vůbec myslet, jenže to bylo zatraceně těžké. Nešlo o to, že by se jí její nový pokoj

nelíbil, naopak – třeba to sedátko pod oknem bylo super a zkosený strop jakbysmet, ale přestože k babičce jezdila vždycky ráda, její domov to prostě nebyl.

Amélie se zamyšleně probírala krabicemi. Vyndala svou herní konzoli a položila ji na polici k časopisům, hned vedle počítače. Tablet v pouzdře s obrázkem morčete zapojila do zásuvky. Snažila se obklopit svými oblíbenými věcmi, ale příliš to nepomáhalo.

Kousla se do rtu. Všichni její přátelé a všechno, čím dosud žila, zůstalo v Yorku – dokonce i její táta. Protože se s mamkou rozvedli. *Jaké to asi bude tady, ve Welfordu?* uvažovala s obavami. Najde si tu vůbec nějaké kamarády? A co škola? Nový školní rok začíná už za týden. Bylo toho na ni nějak moc.

Oči se jí znenadání zalily slzami. Schoulila se na sedátko pod oknem, rukama si objala kolena a zahleděla se ven do zahrady. Na trávníku spatřila kosa, jak ze země vyzobává červy. Po kmeni stromu střelhbitě šplhala veverka. A co ten duhový záblesk nad rybníčkem? Že by vážka?

Navzdory všem těm nešťastným událostem posledních dnů přeběhl po Améliině tváři vzrušený úsměv.

No jo, zvířata mi vždycky dokážou zvednout náladu, pomyslela si dívka a otřela si oči. *Ještě nikdy jsem jich kolem sebe tolik neviděla!* Z okna starého bytu v Yorku měla výhled leda tak na zeď protějšího domu a řadu modrých popelnic. Život tady možná nebude zas až tak špatný!

Dole na kuchyňském stole se kupily dosud nevybalené krabice s nádobím a na nablýskané kuchyňské lince trůnila velká mísa. Mezi tím vším pobíhala maminka a zběsile otáčela knoflíky na sporáku. „Vajíčka,“ mumlala si polohlasně. „Jak to, že jsem zapomněla koupit vajíčka?“

„Co to vyvádíš, mami?“ zajímala se Amélie.

Maminka si povzdechla. „Ále, chtěla jsem upéct karamelové cupcaky,“ vysvětlovala nešťastně, „jenže nemám vajíčka!“ Přes tvář jako by jí v tu chvíli přeletěl černý mrak. Tenhle výraz zahlédla Amélie v poslední době několikrát. Dobře věděla, že i maminka celou tu situaci kolem rozvodu a stěhování nese velmi těžce.

„Já chodím pro vajíčka ke své kamarádce Dáše. Bydlí kousek za vesnicí,“ ozvala se

babička, která se objevila v kuchyňských dveřích. „Chová slepice, takže mívá vejce pokaždé čerstvá.“

„Tak já za ní dojdu a nějaké koupím,“ navrhla Amélie. Alespoň mamince ubude jedna starost a ona se porozhlédne po vsi a možná narazí na nějaká další zvířata. Třeba uvidí kachny na rybníce nebo zajíce, jak běhají po poli.

Maminka jí něžně prohrábla vlasy. „To je bezva nápad, ale já s tebou teď nemůžu jít. Mám tu ještě spoustu vybalování.“

„Viš, to je jedna z těch světlejších stránek života na venkově,“ usmála se babička. „Je tu mnohem bezpečněji než v rušných městech, jako je třeba York. Takže pokud bude Amélie rozumná, nemusíme se o ni bát.“

Amélii poskočilo srdce. „Budu rozumná, slibuju!“ vykřikla.

Babička vzala obálku a na její zadní stranu načrtla mapku.

„Když půjdeš po téhle cestě,“ ukázala Amélii prstem, „jsi na Dášině farmě cobydup. Užij si příjemnou procházku, a ne aby ses ztratila!“

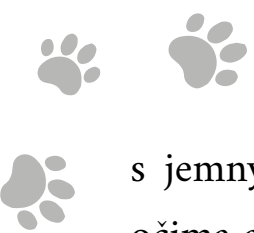
Amélie si zastrčila mapu do zadní kapsy kalhot a vyběhla ven. Když zamířila po ulici směrem, který jí ukázala babička, zašimraly ji na tváři teplé sluneční paprsky. Minula budovu s nápisem UBYTOVÁNÍ – SNÍDANĚ a u autobusové zastávky se dala doleva, takže ji cesta vedla kolem rybníčku lemovaného rákosím,

kde se o něčem štěbetavě dohadovaly dvě divoké kachny.

Tohle místo je zřejmě větší, než jsem si myslela, prolétlo Amélii hlavou. Všimla si indické restaurace, která nabízela i jídlo s sebou, a letmý pohled na jídelní lístek jí prozradil, že tu dělají i její oblíbený indický chleba z kokosového mléka. Nakoukla do obchůdku s novinami a musela s potěšením konstatovat, že mají opravdu veliký výběr časopisů. Slíbila si tedy, že se tu ještě zastaví a všechno si důkladně prohlédne.

Podle babiččiny mapy měla za hostincem U Lišáka a husy odbočit na úzkou travnatou stezku. Sotva po ní ušla pár metrů, objevil se před ní nápis „Vajíčka na prodej“. Amélie se pousmála. Dlouhými kroky zamířila ke dveřím farmy a zaklepalá. Vyhlédla z nich žena

s jemnými tmavými vlasy, velkýma modrýma očima a s širokým úsměvem na rtech.

„Ty jsi určitě Amélie,“ oslovila dívku.

Amélie překvapeně přikývla. „Jak to víte?“ zeptala se.

„Tvoje babička mi volala a prosila mě, abych tě vyhlížela. Já jsem Dáša.“ S těmi slovy podala Amélii plato hnědých vajec se skořápkou lesklou jako právě vyleštěné zrcadlo. „Půl tuctu domácích vajíček, dnes ráno snesených!“

„Děkuju!“ Amélie napřáhla k Dáše ruku s penězi a potom si uložila plato velmi opatrně do batohu. „Máte u nás cupcake!“ zavolala ještě, než vyrazila zpátky k domovu.

Cestou se co chvíli zastavovala, třeba aby mohla sledovat farmáře a jeho kolii, která hlídala na louce ovce, nebo nakouknout do stáje,

kde právě hřebelcovali malého poníka. Náhle zaslechla hlasité kvákání. Ohlédla se a potěšeně se usmála. Na rybníku totiž s divokým máváním křídel přistávaly tři další kačeny, nohy natažené proti vodní hladině.

Amélie se samým nadšením zapoměla a rozpustile seskočila z několika schůdků, které vedly na hlavní silnici. Až potom jí došlo, že má v batohu vajíčka. A sakra!

Otevřela plato a s úlevou zjistila, že vejce její dovádění přežila. Vzápětí je však téměř upustila, protože se kolem ní prohnala krásná bílo-černo-zrzavá kočka. Jedna z těch, kterým se díky jejich barvám říká „želvovinová“. „Počkej!“ zavolala za ní Amélie, kočka však bleskurychle vyskočila na zeď u silnice a zmizela na druhou stranu. *Měla na krku obojek?* snažila se rozvzpomenout Amélie. Něco jí říkalo, že ne, jistě to ale nevěděla. Čí asi byla? A před čím utíkala?

Haf, haf, ozvalo se za ní.

Dívinka se otočila a uviděla, jak na silnici vběhlo malé štěně west highland teriéra s bílou srstí, jež se mu na koncích stáčela do roztočilých prstýnků. Mělo krátké nožky, protáhlý čumáček a z tlamy mu visel růžový jazyk. Evidentně představovalo ono nebezpečí, před nímž

utíkala kočka, když však doběhlo ke zdi, bylo jasné, že tato překážka je nad jeho síly. Štěně začalo před zdí pobíhat sem a tam a našťvaně štěkalo.

A pak Amélie zaslechla důvěrně známý hřmot, který stále sílil. *Co ted?* vyděsila se dívka. Otočila se a zjistila, že po silnici se k nim blíží auto. Závratnou rychlostí se řítilo přímo na pejska.

Amélie vyjekla hrůzou a srdce jí vyskočilo až do krku.

Bezmyšlenkovitě vběhla rovnou do silnice a rozhodila rukama, takže jí vajíčka vyklouzla a rozprskla se na chodníku.

„Stůjte!“ vykřikla a pak zavřela oči.

